

Bir Çift Gz

Bazen doğup büyüdüğünüz Őehirde bile kendini zi yalnız hissedersiniz. Bu gurbetlik duygusundan kurtulmak için kitaplara sarılırsınız. Kitaplar sizi gitmek istediğiniz yerlere götürür. Böylelikle geçmişte yaŐamıŐ hatta hiç yaŐamamıŐ insanları yoldaş edirsiniz. Ben çocukluktan gençliğe doğru yol alırken sol görüŐlü yazar ve Őairleri okumaktan zevk alırdım. Onların yaŐamaya sevinçlerinden, heyecanlarından etkilenirdim. Özellikle Orhan Pamuk'un romanlarında anlattığı o evlerin kokusunu hisseder, merdivenlerin tıkırtısını duyardım. Bu okumaların sonunda, çoğu zaman bende sulluk duygusu uyanırdı. Din benim için hep n plandaydı. Hayal kırıklığıyla bu zekaların İslam'a mesafeli olmalarına hayıflanırdım. Çünkü İslam adına bir Şey söyleyenler hep katı yürekli, üstten bakan, sanata, inceliğe mesafeli kiŐilerdi. Sadece Őekilcilięe önem veren, katı kalpli dindarımınların köhne dininden; merhameti, estetiği, nezaketi, samimiyeti arıyordum. YaŐama sevincini yani umudumu kaybetmemek için direnmek için bir ıŐık arıyordum. Lakin nafile bir arayıŐtı bu!

Neden o ocuk masumiyeti yoktu müslümanlarda... Neden sanatsız, ruhsuz, umutsuzdu müslümanlar. YaŐım küçüktü, Allah'ın bize gönderdiği kitabı okumayı akıl edemediğim için hiçbir delilim yoktu. Yine de bu kiŐilerin İslam'dan beslenmediğini hissedererek, hiç rastlamadığım o müslümanların hasretini çekiyordum. Bu hasret beni uzun bir direnme ve arayıŐ dönemine götürmüŐtü. İsmi M. Akif'in Őiirlerinden duyduğum Abduh'u araŐtırıyor, el yordamıyla takip edebileceğim küçük bir ıŐık arıyordum. Velhasıl sonunda sabredenleri yani hayırlarda yarıŐanları Allah'ın buluŐturduęuna Şahit oldum ve eŐimle tanıştım... Evlendim. Dğnmzde Metin Ağabey'le yüz yüze tanışma fırsatı buldum. Bizi anlamıŐtı. Bir derdimizin, bir davamızın olduğunu davetiyemize yazdığımız bir cümleden anlamıŐtı. Ne de olsa Şair ve fikir adamı... Üstelik yanılma payı olmasına rağmen bu görüŐünü dile getirmiŐti.

Metin Ağabeyin kitaplarını okumaya baŐladıęımda daha ilk sayfalarda Şu cümlelerle karŐılaŐmıŐtım: "Necip Fazıl'ı tanıyordum, Büyük Doğu mecmuası yeniden yayınlanmaya baŐlayınca benim sevinçten

ieklerim yarılmaya baŐlamıŐtı. Sevinçten iekleri yarıldı sözü nineme aittir. Yani dünyalar benim olmuŐtu " Vahiy ve Sanat, sf. 13)

İlk defa davası İslam olan bir yazarı okurken o yaŐama heyecanını hissetmiŐtim. Bu alıntının tamamında Metin Ağabey kendini tanımaya, bizim içinse kendini tanımlamaya baŐlıyordu. Canlı kalmak ile yaŐamanın arasındaki fark öncelikle kendini tanımaya bağlıydı. Çoğu insan kendini tanımaz ve dolayısıyla tanımlayamaz. Çünkü doğadaki ve kitapdaki ayetleri görmezden gelenler dünyaya geliŐ sebebini hakkıyla kavrayamazlar.

Metin Ağabey'in kitaplarını okumaya devam ediyordum. Son Ali Őiirindeki o kurŐunun soğukluğunu hissediyordum. Bizim hznlerimiz de sevinlerimiz de davamızdan bağımsız olamazdı. Eskiden, heyecanlarını hissetmek için okuduğum yazarların ruhumda bıraktığı eksikliği hissetmiyordum artık. Metin Ağabey, Őiirlerinin, yklerinin, kitaplarının baŐına davasını koyuyordu. Onları, salih amel umuduyla ahirete taŐıyordu. İŐte aradığım ama adını bile koyamadığım Şey buydu: "İnancını hayatın her anında yaŐayabilmek, yaŐatabilmek". Sonradan öğrenmiŐtim bu yolun yolcusu az da olsa sürekli olagelmiŐ. Fakat kelimelerin gücüyle mücadele eden o yolcuya canlı Şahit olmak bambaŐka bir tecrübe idi.

Kısaca Metin Ağabey'den ğrendiklerim

-Değerli Olan...

'Kitap'lar ve 'Alim'ler çoęalmıŐtı. Bir cümlenin bile kelebek etkisiyle bir çok Őeyi deęiŐtirdięini düŐününce yazmak ve konuşmak büyük bir sorumluluktu. Her yazar bu sorumluluğun farkında değildi. YaŐadıęımız ağ küçük iyilikleri küçümseyerek önemsiz gösteriyordu. Zayıf, değersiz olanı, yani kıyametle beraber buharlaŐacak olanı ise büyütüyordu gözümüzde. YaŐadıęımız ağ bizi sürekli kalıplara sığdırmak istiyordu. Buna karşı koymak müthiŐ bir özveri gerektiriyordu.

Metin Ağabey, sadece bilgiye değil hikmete önem veriyordu. Entelektüel mevkiye değil anlaŐılmaya önem veriyordu. Kalıplara sığmayan ve diplomasını yırtarak yola koyulan bir adamdı. Grnene değil görünmeyene önem veriyor... Köşesine eki-

lerek biraz gözlerden uzak yürütüyordu davasını. O, insanlardan uzaklaşmak için değil! Tam tersi insanlara ulaşmak için köşesine çekiliyordu. Mis-kince bir çekilme değildi kastettiğim. Bir örnek verecek olursak; televizyondan milyonlara seslenerek kısır döngüye katılmak yerine, bir kardeşiyle hasbi-hal ederek, onu akletmeye daveti daha değerli görüyordu. Yaşayarak şahit olduğum diğer bir örnek ; bir yazı kaleme aldığımda, ne yazdığımı (konuya) odaklanmaktan nasıl yazdığımı (yazım kurallarını) ıskalarım çoğu zaman. Metin Ağabey, yüksünmeden, yanlış işaretlediğim son noktaya kadar tespit ederek beni uyarırdı. Çoğu akademisyen gibi bilgi yumağı içinde kendine kibirden bir koza örmüyordu. İnsanlarla iletişim halindeydi. Okumayı ve gündemi takip etmeyi asla bırakmayan bir adam olduğu için zamanı ayrıca kıymetli idi. Bu kıymetli zamanından, uykusundan kardeşlerine infak ediyordu. Anladığım kadarıyla emek vermek buydu. Değerli olan da buydu.

-Kullandığı Dil...

Albert Einstein'ın şöyle bir cümlesi vardır: "Basitçe ifade edemiyorsan, yeterince anlamamışsındır." Ben bu cümleyi yazarın diliyle toplum arasındaki uçuruma dikkat çeken bir cümleye yormak istedim. Metin Ağabey'in özellikle fikri çalışmalarında kullandığı dil çok etkileyicidir. Örnek verecek olursak, kaleme aldığı 'Düşünmek Farzdır' adlı kitabına fikri açıdan bakıldığında çok ama çok derinlikli olduğu görülür. Aynı zamanda, verdiği örneklerle, yaptığı çıkarımlarla öyle hitap gücü yüksek bir dil kullanmıştır ki fikri derinliği çok yoğun olan bu kitabı, henüz İslam'a yeni ısınan bir kardeşimize bile okuması için rahatlıkla önerebiliriz. O, halktan bilgiyi saklamıyor tam tersi her bireyin münevver olabileceğini söylüyordu. Gençlere alan açmayı, onlara yoldakilere bakmayı değil yolcu olmayı öğütüyordu. Bu da her anlamda Metin Ağabey'in diline yansiyordu. "Az ama öz olarak hakkı söylemek..."

Az kelimeyle çok şey ifade etmek ilim, birikim, marifet gerektirir. Etrafımıza baktığımızda sayfalar dolusu kitap, kitaplar yazdığı halde hiçbir şey söylememeyi başaranlar da var. Hak yemeyelim bu da büyük bir marifet (!)

-Eleştiri (Tenkid) ve Güvenmek (İman)...

Ben, Metin Ağabey'de dinine, kitabına, müminlere güvenmeyi gördüm. Ve kitabımdan da öğren-

dim ki zaten iman etmek güvenmek demekmiş. İmansız amel, salih amel değilmiş.

Metin Ağabey bu güvenle (imanla), geçmişte olsun günümüzde olsun müslümanlarda gördüğü eksikleri hakaret etmeden, iftira atmadan doğruya davet için çekinmeden eleştiriyordu. Hiç kimseyi İslam'ın hücceti olarak görmüyordu. O, taşlarını yerli yerine koyuyordu. Şaire şair, fikir adamına alim diyordu. Birleşmek için, ayrı düşmemek için eleştiriden yoksun bir şekilde müslüman'ın müslüman'a sarılmasını değil! Ayrılmamak için hep birlikte Allah'ın ipine sarılmasına işaret ediyordu. Kısaca biz üstümüze düşeni yaparsak birleştirmek, buluşturmak Allah'a aitti... Kendinden, dininden emin idi. Çünkü putu, putları yoktu. Bir İslam âliminde gördüğü yanlışları eleştirebiliyor aynı zamanda yabancı eserleri de okumamızı telkin ediyordu. İslam'la tanışmasa bile vicdanın üstünü örtmeyenlerden de çok hikmet çıkarılacağını söylüyordu. Müslümanlardaki eksikleri eleştirince İslam'a bir zarar gelmeyeceğini, İslam'ın hemen yıkılacak kumdan kale olmadığına işaret ediyordu. Eleştirinin rahmet olduğunu ve her türlü çürümeyi önlediğini söylüyordu. Peki Metin Ağabey bunları söyleyince olumsuz tepki de alıyor muydu? Elbette... Dostoyevski'nin dediği gibi: "Şu dünyada doğruyu söylemek kadar zoru, boş konuşmak kadar kolayı yoktur."

Metin Ağabey, sürekli eleştiriye açık olduğunu vurguluyordu. Zaten ne kadar alim tanıdıysam eleştiriye her zaman en büyük nimet olarak görmüşlerdi. Ben bunu anlamazdım ve gereksiz bir tevazu olarak görürdüm ama insanların düştüğü durumu görünce, imtihanımız bitene kadar etrafımızda bizi hakıyla eleştirecek, bizim göremediğimiz eksiklerimizi söyleyecek kardeşlerimizin var olması için dua etmeye başladım.

Eleştiriye açık olan insanlar genellikle övgülerden de "hasarsız ya da az hasarlı" çıkan insanlardır. 'Hasar' mı? Evet! Çünkü bir insanı hayatta iken sürekli 'övmek' ona yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Metin Ağabey, yüzüne karşı övgüden hazzetmeyen bir adam. İnsanız kendimizi ifade edememiş olabiliriz. Bunun için açıkça söyleme ihtiyacı duyuyorum. Bu yazıda Metin Ağabey'in haşa tüm hatalardan münezzehe olduğunu değil, sadece onun güzel örnekliklerini, ondan neler öğrendiğimi anlatmaya çalıştım. Elbette Metin Önal Mengüşoğlu da dahil hatasız insan yoktur. Kaldı ki hata yapan insanlar olmasaydı aklımızı bu kadar çalıştıramaz-

dık. İnsan, en çok yanlış olduğunu düşündüğü bir konuda, yazarken- çizerken geliştirir kendini. Rabbimizin her işi hikmetlidir. İnsan hata yapabilen bir varlıktır. Önemli olan hata yapmamak değil, hatalarımızı görmek, kabul etmek ve düzeltmektir. Aksi halde şeytanın adımları takip etmiş oluruz. Yazının sonuna yaklaşırken Metin ağabeyi anlatmanın hadsizliğini daha doğru bir ifadeyle onu anlatamamanın mahcubiyetini yaşıyorum .

Bir Çift Göz

Metin Ağabey'i anlatıyorsak eğer o bir çift gözden bahsetmezsek her şey eksik kalırdı. Onun, evini kardeşlerine açmasını, evini bir ilim yuvası gibi kullanması bilen bilir. Salt bir bilgiyi insanlara vermek yerine hayatında uygulamalı göstermek... Kısaca Metin Ağabey'in, evini kardeşlerine açmasında, evini bir ilim yuvasına çevirmesindeki görünmeyen kahramandan bahsetmek istiyorum. Metin Ağabey'i 40 yılı aşkın bir süre, en önde, can kulağıyla dinleyen, belki defalarca duyduğu cümleleri her defasında ilk defa duymuş gibi aynı heyecanla, aynı mimiklerle tepki vererek takip eden birinden bahsetmek istiyorum. Metin Ağabey terleyince adeta kendi üşüyen, üzerine titreyen, onu sürekli izleyen o bir çift gözden bahsetmek istiyorum.

rum. Metin Ağabey'in konferanslarında, o bir çift gözün bakışlarından nasıl bir aile olunacağını öğrendik. O bakışlardan vefayı, yoldaş olmayı, dayanışmayı öğrendik. O bir çift göz Metin Ağabey'in değerli hanımı Necla Önal Mengüşoğlu'na aittir. Sözün kısası, Rabb ömür verse, bir 40 yıl daha hayat arkadaşını, aynı şevkle gözünü ayırmadan dinleyecek olan Necla teyzenin o bakışlarından çok şey öğrendik.

Son söz...

Sanat kalbi yumuşatır, doğayı korur, iletişimi sağlar, insanları bir araya getirir. İnsanın kendini en naif şekilde ifade etmesini sağlar. Sanat, şiddet zemininde bir tutamaç olur. Çünkü insan üzüntüsünü, kızgınlığını, sevincini sanatına yansıtır. Sanatçı, insanlara umut aşıl原因an kişidir. Metin Ağabey'in varlığı bizi umutlandırıyor. Hayat arkadaşına bakan o bir çift göz de bizi umutlandırıyor. Bizi umutlandırıyor çünkü 'sevmek en büyük sanattır'. Bunu söylemekle sanat kavramının fitratına müdahale ederek hata etmiş olur muyum? Bilmiyorum.

Bitirirken, Metin Önal Mengüşoğlu'nun bir cümlesiyle noktalayalım: "Sürçü lisan ettiysek affedilmesin! Düzeltilsin."

